

sluttede med at stille et Forslag om Paastand paa Overgang til Dagsordenen, hvorved det ærede Medlem nu indanker Spørgsmaalet for dette Ting som Domstol. Naar Ansvar et hviler paa den parlamentariske Minister, og det anerkendes fra alle Sider, at Ministeren er i sin parlamentariske Ret, naar han har truffet denne Afgørelse, er det rimeligt, at dette høje Ting kommer til at dømme Parterne imellem, og denne Dom vil i Dag, hvis vi bliver færdige i dette Møde, ellers eventuelt i Morgen, sikkert blive truffet af Tinget. Men inden vi skrider til denne Afgørelse, er det rimeligt at stille to Spørgsmaal, for det første: er det Skridt, Ministeren har foretaget, lovligt? og dernæst: er det rigtigt og forsvarligt, at han har truffet den Afgørelse, han har truffet? Hvad Lovligheden angaar, forbavser det mig i nogen Grad, at der er ytret Tvivl fra den ærede Forespørgers Side. Det forekommer mig, at den Lov, vi vedtog i Fjor om Arbejdsløshed og Arbejdsanvisning, paa dette Punkt er langt klarere og langt tydeligere end mange Bestemmelser, der forhen er vedtaget af dette Ting. Den ærede Forespørger har omtalt Lovens § 28, baade Stykke 2 og Stykke 3, men det forekommer mig ikke, at han i Virkeligheden har tvivlet om Lovmedholdeligheden af Ministerens Handlemaade, hvad Stykke 2 angaar. Der staar deri, at Ministeren efter at have forhandlet med et af Rigsdagens Ting nedsat Udvalg paa 16 Medlemmer, naar han skønner, at der foreligger ekstraordinær Arbejdsløshed, træffer Bestemmelse om, at Fonden skal træde i Virksomhed, ligesom han bestemmer, at den skal indstille Virksomheden, naar den ekstraordinære Arbejdsløshed anses for overstaet. Enhver er bekendt med, at Ministeren har forhandlet med det nævnte Rigsdagsudvalg. Enhver er ogsaa nu bekendt med, at der ikke, som fra saa mange andre Udvalg, skal foreligge en Indstilling — der var en Tid, da man havde det Indtryk, at nogle mente, der skulde foreligge en saadan Indstilling —, men der skal foregaa en Forhandling mellem Ministeren og dette Udvalg. Denne Forhandling har fundet Sted paa to Møder, og Ministeren har paa Grundlag af de Udtalelser, der der er fremsat fra begge Sider, truffet den Afgørelse, som han ifølge Lovens Ord og Lovens Aand har Ret til at træffe. Det forekommer mig ogsaa, at naar Socialdemokratiet i sit Forslag i Dag indanker Sagen for den rigtige Domstol, for Folketinget, anerkender det i Virkeligheden, at Ministeren har fuldt ud Ret til at træffe Afgørelsen under

sit parlamentariske Ansvar, og at det er denne Afgørelse, Folketinget i Dag skal udtale sig om. Det forekommer mig derfor, at med Hensyn til Stykke 2 kan der ikke være nogen som helst Strid om, at Ministeren har Ret og fuldt ud staar paa dette Stykkes Bestemmelser.

Stykke 3 lyder saaledes: „Er den ekstraordinære Arbejdsløshed begrænset til enkelte Fag, kan Fonden sættes i Virksomhed, for saa vidt denne Arbejdsløshed angaar.“ Det forekommer mig nu alligevel, at man skal være noget hildet i Bogstavkløveri, i Kineseri, for virkelig at kunne mene, at fordi der har været ekstraordinær Arbejdsløshed i samtlige Fag, skulde der ikke kunne indtræde det Tidspunkt — som nu er indtraadt —, at der ikke længere er ekstraordinær Arbejdsløshed i samtlige Fag, men at der ganske vist er ekstraordinær Arbejdsløshed i en Række Fag. Det forekommer mig derfor ogsaa, at med Hensyn til Stykke 3 staar Ministeren fuldt ud paa Lovens Grund og har Ret til at træffe den Afgørelse, han har truffet. Der kan ikke være noget som helst ulovmedholdeligt i, at Ministeren har trukket Linien der, hvor han har trukket den. Der kunde diskuteres, om Ministeren kunde eller burde have taget flere Fag med, eller om han maaske har taget ret rigeligt af Fag med. Det forekommer mig for Resten, at de Eksempler, Ministeren nævnte paa Fag, som fremdeles betragtes som havende ekstraordinær Arbejdsløshed, viser, at han i alt Fald overfor en Række Fag har været særdeles rundelig, har taget Fag med, som strengt taget efter min Mening ikke længere kan siges at omfattes af den ekstraordinære Arbejdsløshed. Men om Lovligheden ved den trufne Afgørelse kan der, forekommer det mig, ikke være Strid, og derfor forbavsedet det mig i nogen Grad at høre Forespørgeren (Stauning) tale om, at Domstolene skulde faa denne Sag til Afgørelse, og at de vilde træffe en anden Afgørelse. Men det vilde forbavse mig endnu mere, hvis den Dag skulde komme, da Handling følger paa Ordene og Enkeltmand eller det socialdemokratiske Parti foranlediger denne Sag optaget til Afgørelse ved Domstolene. Jeg tror ikke, vi faar dette Eksperiment at se. Det forekommer mig, at Lovens Ord er saa tydelige, og at den højtærede Minister staar saa klart paa Lovens Grund, at en Talemaade om Domstolene kan man faa at høre fra denne Talerstol, men Handlingen, at Domstolene skulde komme til at dømme, tror jeg ikke, vi faar at se, og faar vi den at se, saa er jeg ganske overbevist om, at